

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas Paschæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

TERTIA PARS

MEDITATIO-
NUM.

A PASCHATE VSQVE AD
 Octauam Corporis Christi, seu,
 Dominicam secundam post
 Trinitatem.

*De mysterijs Resurrectionis, Ascensionis,
 Missionis Spiritus sancti, Venerab. Sa-
 cramenti, Beneficijs, & non-
 nullis attributis di-
 uinis.*

Ec Tertia Pars Medi-
 tationum continet ma-
 terias Viæ vnitivæ con-
 uenientiores, & tempo-
 ri lætiori accommoda-
 tiores. Cum enim Ec-
 clesia hoc Paschali tempore cum læti-
 tia recolat gloriosa vitæ Christi myste-
 ria,

T

ria,

Coloss. 3.

Cant. 2.

ria, & æterna nobis prælibanda proponat gaudia, vt discamus sapere, quæ sursum sunt, non, quæ super terram; & anhelare ad cellam vinariam cœlestis Sponsi, generosissimo diuini amoris, & spiritualis lætitiæ vino redundantem: æquum est, vt, nos sanctæ matris Ecclesiæ menti conformantes, eas suscipiamus materias hoc temporis interuallo meditandas, quæ affectibus gaudij, gratiarum actionis, ac laudis, zeli gloriæ Dei, arctissimæ cum Deo coniunctionis, & similibus Viæ vniuitæ proprijs concitandis sint conformiores, cuiusmodi sunt sequentes de gloriosis Christi resurgentis, & ascendentis, & Spiritus sancti missi mysterijs, de præcipuis beneficijs, & attributis diuinis; de cœlestis gloriæ præminentijs; de Venerabilis Sacramenti excellentijs.

Porrò ne quis existimet hoc toto tempore nonnisi affectus Viæ vniuitæ congruentes esse eliciendos, sciendum est, posse etiam omnis generis affectus Viæ purgatiuæ, & illuminatiuæ proprios ex iisdem materijs satis conuenienter elici, delabendo scilicet ex affectu aut amoris, aut gratitudinis, aut zeli, similitæ aliquo ad affectus

fectus compunctionis, & emendationis; atque ad proposita practica, e. c. ex amore Dei & puritatis conscientiae Deo gratissimae cavendi has vel illas imperfectiones, mortificandi has vel illas cupiditates, passiones. Similiter ad affectus Viae illuminativae proprios, & proposita practica conandi proficere, e. c. in humilitate, obedientia, castitate, paupertate, patientia, & similibus, quas Deus maxime à nobis requirit in compensationem infinitae suae erga nos charitatis, benignitatis, liberalitatis.

Ac proinde unusquisque affectus sibi maxime convenientes ex consideratione praedictorum conetur erigere, eosque modo perfectissimo, videlicet ex motivo puri amoris Dei elicere: quod & maxime est meritum, atque ad solide proficiendum in omni perfectione efficacissimum.

(:.)

T 2

10

Hebdo- In Festo Resurrectionis Domini,
 madas & per Octauam.
 Paschæ.

I. De descensu Christi ad Limbum
 Patrum.

I. **C**Hristus Dominus simulac in
 Cruce exspirauit, secundum a-
 nimam hypostaticè verbo vnitam de-
 scendit ad Limbum Patrum, ad con-
 solandos, liberandos & beandos illos,
 à quibus tot iam sæculis expectaba-
 tur, & eò quidem tunc auidius, quò
 propius eius aduentus per Ioannem
 præcursorem prænunciatus appropin-
 quare credebatur.

Quanta illa dignatio Filij Dei, quã-
 ta humilitas Domini maiestatis, quan-
 ta charitas Saluatoris non dedignantis
 descendere in inferiores partes terræ,
 ad educendas inde animas seruorum
 suorum per seipsum, cum id vel solo
 nutu, vel Angelorum ministerio præ-
 stare posset, ad implendum illud Za-
 chariæ: *Tu quoque in sanguine testame-
 ti emisisti vinctos tuos de lacu, in quo non
 est aqua. Ad satisfaciendum infinito*
 ano.

Zach. 9.

amori suo, quo eos prosequeretur; ad
prouocandum nos ad se redamandum,
a quo nos sic diligi tam euidenter cō-
probabatur.

Quanta quoque est eiusdem erga te
benignitas toties realiter in sacra cō-
munionem dignantis ingredi ad te tam
horridum corpore & spiritu sanandū,
illuminandū, fouendū! Si tantas
diuitias bonitatis suæ seruis suis exhi-
bet in via: quantas olim filijs exhibebit
in patria? Quam meritō ergō infinita
eius bonitas esset amanda, quam grato
& filiali animo recolenda, & quidem
omni possibili dilectionis & gratitu-
dinis affectu? His expensis, affectus
amoris & gratitudinis subiungendi,
cum propositis practicis, hos externos
affectus cum internis cōiungendi hac
vel illa ratione, occasione, e. e. conan-
do ex amore hos consuetos defectus
cauere, hanc vel illam actionem ordi-
nariam piē exacteque obire.

II. Descendit porro cum magna glo-
ria; stipatus ingenti comitatu Angelo-
rum præeuntium, & infernalibus po-
testatibus portas reserare imperantiū:

*Auollite portas principes vestras. Et intro- Psal. 23°
ibit Rex gloria. Ipsoq, ingressu suo con- Psal. 106°
triuuit portas aereas, & vectes ferreos confre-*

T 3.

git:

git : Statimq; splendore gloriæ & maiestatis suæ loci illius tenebras mirabiliter dispulit, animasque iustorum in vmbra mortis sedentes mirabilius illustravit, claram ijs Diuinitatis suæ visionem cum amore & gaudio beatifico impertiens : atque sic momento vno Limbum conuertit in paradysum, adimplens illud de æterna Sapientia dictum : *Penetrabo omnes inferiores partes terra, & inspiciam omnes dormientes, & illuminabo omnes sperantes in Domino.*

Eccel. 24.

Quanta illa benignitas & liberalitas Saluatoris nostri, qui ingratos, impios & proteruos Iudæos ob iniustissimam necem sibi illatam 40. annis distulit punire : at ne momento quidem vno differre voluit fidelium suorum animas, quam primum per soluto redemptionis pretio licuit, æternâ gloriâ remunerare ! Quanto is paratior est ad miserendum, quam ad puniendum.

Quoties hoc ipsum & in te es expertus ? Quam incredibili mentis tripudio sancti Patres, quorum multi millenis, bis terûe millenis, nonnulli quater, imò quinquies millenis annis in tenebroso illo lacu aduentum Messis expectârant, ad primum eius conspectum exultârint, cum tam insolitâ
lucem

lucem gloriamq; eius cernerent, seq; in momento vno diuinæ eius gloriæ consortes obstupescerent? Quam verè tum audita est *Vox exultationis & salutaris in tabernaculis iustorum?* Quanta submissione ac reuerentia illum, ceu Saluatorem, tam exoptatum, tam misericordem, & benignum exceperint, adorarint, agnouerintque, maximè protoplasti parentes, quod illi tantorum laborum, dolorumque causa exstitissent? quam cordiales pro tanta sibi collata gratia & gloria gratias egerint? quanto gaudio illi de victoria ab infernali principe tenebrarum reportata congratulati fuerint? Quam mirificè Christus ipse hos inter plausus exultarit, æternumque Patrem glorificarit, videns cœptum impleri illud sibi promissum: *Pro eo, quod laborauit Isa. 53. anima eius, videbit, & saturabitur: idè dissipetiam explorabit, & fortium diuidet spolia, pro eo quod tradidit in mortem animam suam!* Nam si olim Ioseph videns sibi duos filios in Ægypto natos, ita letitia gestijt, vt diceret: *Obluisci me fecit Deus omnium laborum meorum, &c.* Gen. 41.

ret? Congratulatio de gaudio & gloria Christi, amor, gratitudo.

III. Mansit in Limbo ferè 40. horis vsq; ad Resurrectionem suam: interea excepit animam pij latronis, beatificauit & palàm collaudauit: animasque, vt credibile est, in purgatorio tum detentas, applicato sui sanguinis pretio liberauit, alijsque Beatis aggregauit. Quàm ineffabili hæc omnia dignationis, miserationis & dilectionis affectu præstitit? quàm mirificè vniuersum hunc Sanctorum cœtum recreârît, nõ solum gloriosa sua præsentia carcerem eorum cohonestando, sed intellectum eorum tot arcanorum, mysteriorum absconditorum tot sæculis, & præfiguratorum clarâ reuelatione illuminando, affectumque etiam luculenta infinitæ bonitatis & misericordix suæ manifestatione inflammando? Quàm attoniti obstupuerint, quàm lætabundi exultarint, omnes progenitores Saluatoris, maximè Adam, Abraham, Iacob, Dauid, cum cernerent omnes diuinas promissiones sibi factas tam abundè impletas? omnes, qui typum eius gesserant, vt Abel, primus Limbi incola & martyr; Noë, mundum per arcam saluans, Ioseph fratrum persecutio.

cutionem sustinens, Moyses, populum
 Israeliticum ex Ægypto per mare ru-
 brum educens, Iosue eundem in terrā
 promissionis introducens; alijq; con-
 spicientes figuras omnes veritati red-
 ditas: omnes Prophetæ, omnia à se in
 spiritu præuisa, & prædicta examussimā
 completa: omnes demum Iusti, vni-
 uersas tot veteris sacrificiorum & ce-
 rimoniarum umbras vnicum veram
 Messiam adumbrantes iam finē suum
 assecutas? quanto, inquam, magis ad-
 mirabundi exultarint hi omnes tot
 tamque arcana mysteria clarissimè in-
 tuentes, quàm illi duo discipuli eun-
 tes in Emaus, cum illis Dominus in *LUC. 24.*
 via interpretaretur scripturas? Quan-
 to affectu infinitam Dei veritatem, fi-
 delitatem, sapientiam, bonitatem, mi-
 sericordiam prædicarint & glorifica-
 rint, quas gratias illi egerint, atque, ut
 omnes in terra degentes hæc tanta my-
 steria clarius agnoscentes secū id præ-
 starent, exoptarint? Admiratio, gra-
 titudo, amor, zelus gloriæ Dei.

De gloriosa Christi Resurrectione.

II.

I. **G**loriosa Christi anima sub cre-
 pusculū illucescentis tertiæ diei
 T s stipa-

stipata non solum tot Angelorum milibus, sed duabus insuper turmis iustorum vtriusque legis, naturalis & scriptæ è Limbo, frementibus potestatibus tenebrarum, & eiulantibus tot myriadibus damnatorum, ascendens ad sepulcrum properavit: corpus suū, exangue, pallidum, lacerum, fœdeque deformatum omnibus conspiciendum exhibuit, simulq; omnia accepta vulnera, inflicta omnibus membris tormenta, tolerata scommata & opprobria, cū omnibus internis doloribus, & desolationibus ob oculos mentis posuit, vt quanti eos fecisset, quanto pere amâisset, quantum amore illorum passus esset, clarius perspicerent.

Quo admirationis, gratitudinis, amoris affectu SS. Patres, se omnium illorum causam agnoscentes, suspexerint, glorificârint, super exaltarint & exosculati sint tantam dignationem Saluatoris sui, tam dira, tam indigna pro se redimendis perpeti dignati: cū illum ea omnia perpessum clarè viderent, quæ eum passurum ex tot figurarum, sacrificiorum, & prophetiarum umbris obscurè olim didicerant, præsertim illi, qui typum eius patientis in vita gesserant, vt Ioseph à fratribus

vca.

venditus, Noë à Cham derisus, Da-
 uid pro stulto à Rege Geth habitus,
 Iob vlceribus à sathana percussus, Da-
 niel iniuste accusatus & damnatus, I-
 saac immolandus eductus, Abel à fra-
 tre foris in agro occisus: & Prophetæ,
 qui in spiritu hæc præuiderant, vti I-
 saias, Ieremias, Daniel, David, & alij?
 Quanto cordis iubilo, cernentes, illū
 per mare tam atrocium dolorum, cru-
 ciatum transijisse, tamque gloriosè de
 infernali Pharaone triumphasse, illi
 accinuerint: *Cantemus Domino, gloriosè Exod. 15.*
enim magnificatus est, equum & ascenso
rem deiecit in mare? Quàm meritò &
 tu, cui toties tam clarè oculis mentis
 conceditur intueri ea, quæ pro te Sal-
 uator tuus passus est, eisdem affectus
 admirationis, compassionis, gratitu-
 dinis, amoris frequentare deberes?
 II. Posthæc eadem gloriosa Christi
 anima eidem illi corpori (recolleto
 prius Angelorum ministerio sanguine
 per diuersa loca sparso, venisque red-
 ditis, capillisque euulsis suo loco re-
 stitutis) se continuò inspectante &
 obstupescente toto comitatu rursus
 vniuit, eodemque momento abster-
 so omni vulcerum & vnguentorum
 squa-

squalore. illud reddidit gloriosum, claritatem, impatibilitatem, agilitatem, subtilitatem in excellentissimo gradu illi impertiendo: atq; sic eodem momento Christus rediuius, sicut nascens ex illæso Virginis utero exierat; nunc quasi renascens ex clauso tumulo prodijt, decorem indutus, amictus lumine sicut vestimento; prodijt, inquam, quasi alter Ioseph è carcere detentis capillis mortalitatis; & indutus vestem gloriæ & immortalitatis: quasi alter Moyses ex aqua & runcea fiscella Pharaonem in mari rubro submersurus: quasi alter Mardocheus exutus sacco mæroris, & indutus paludamento exultationis: quasi alter Daniel ex lacu leonum incolumis egrediens; quasi alter Samson sublati portis ex vrbe Gaza elabens, hostiumque molimina eludens: quasi alter Ionas è ventre piscis saluus tertio die emergens. Quanto demissionis & gratitudinis excessu Christus Dominus conspiciens se tanta gloria & honore coronatum æterno Patri gratias egerit, sic eum alloquens: *Conuertisti plantum in gaudium mihi, concidisti saccum meum, & circumdedisti me letitia, ut cantez tibi gloria mea, & non compungar?*

Quan-

Quanta reuerentia & submissione
 SS. Angeli Dominum ac regem suum
 iterum adorarint, nunc renatum, quē
 adorarant in stabulo natum (iuxta il-
 lud Apostoli: *Cum iterum introducit Heb. 1.*
primogenitum in orbem terra, dicit: Et ad-
orent eum omnes Angeli Dei) quāto plau-
su & exultatione illi congratulantes
 iterum accinuerint: *Gloria in excelsis*
Deo, & in terra pax hominibus bonae vo-
luntatis? Quanto affectu idem præsti-
 terint beati illi iustorum chori? quā
 exultabundi omnes coram illo pro-
 strati ingeminarint: *Dignus est Agnus,*
qui occisus est accipere virtutem & diuini Apoc. 3.
ritatem, & sapientiam, & fortitudinem, &
honorem, & gloriam, & benedictionem.
 Congratulatio, Humilitas, Gratitu-
 do, zelus gloriæ Dei.

III. Voluit porro Christus primoge-
 nitus mortuorum, & exemplar omni-
 um resuscitandorum glorificationem
 corporis cum nonnullis alijs, quorum
 monumenta in morte eius aperta fue-
 rant, communicare ex abundantia bo-
 nitatis & charitatis suæ, 1. Ad decla-
 randam infinitam liberalitatem suam,
 non minus in donis gloriæ corporis &
 animæ, quā in donis naturæ & gra-
 tiæ erogandis. 2. Ad erigendam spem

Rom. 6.

Coloss. 2.

nostrā similis gloriæ olim participandæ. 3. Ad exhibendum nobis exemplar spiritualis resurrectionis, quod imitemur iuxta Apostolum: *Ut quomodo Christus resurrexit à mortuis per gloriā Patris, ita & nos in nouitate vitæ ambulemus, exuendo veterem hominem cum actibus suis, & induendo nouum, qui secundum Deum creatus est; & quatuor gloriosi corporis dotes in hac etiā vitā moribus exprimamus, claritatem corporis exquisitā cognitione rerum cœlestium; impatibilitatem, continuā mortificatione prauarum affectionum; subtilitatem, exactā abrenunciatione omnium rerum terrenarum; promptitudine ad diuinam in omnibus explendam voluntatem; immortalitatem immobili in studio eximie perfectionis consecrandæ constantia.*

Quomodo Sancti illi resuscitati impertitam sibi tantam gloriā, & reliqui cum illis, ob spem similis suo tempore adipiscendæ exultarint, auctoremque eius Christum velut solem inter illos multò eminentiore claritate refulgentem glorificarint, mittentes coronas gloriæ suæ ante pedes eius, procidentes in facies suas & dicentes:

Apoc. 4. Dignus es Domine Deus noster accipere glo-

gloriam, & honorem & virtutem; quia tu
creasti omnia, & propter voluntatem tuam
erant, & creata sunt. Gratitude, spes,
amor, zelus eximiè proficiendi in spi-
ritu.

De apparitione B. V. Matri facta.

III.

I Magna quidem & ardens fuit
desiderium mœstissimæ Ma-
tris filium gloriosè resurgentem vi-
dendi; & quidem tantò maius & ar-
dentius, quantò constantior fuit eius
fides, firmiter spes, inflammatio cha-
ritas: at multò maius ardentiusque
fuit desiderium filij Matri se rediui-
uum & gloriosum exhibendi; vt quæ
maximè fuisset socia passionis, esset &
consolationis, & quidem tanto emi-
nentius, quantò eminentior erat cha-
ritas talis filij erga talem Matrem. Pro-
inde piissimus filius continuè tribus
stipatus choris, Angelorum, anima-
rum Beatarum, & Sanctorum refusci-
tatorum ad afflictissimam Matrem cõ-
solandam perrexit. Quanto maiore a-
moris affectu, quàm olim Samson in-
uentum fauum mellis cõtinuè detulit *Iud. 14.*
Matri? inuitans comites, vt, qui nunc
vidissent diuinitatem & humanitatem
luam,

suam, viderent & matrem sibi supra omnia creata longè charissimam. Quà cum in cubiculo in suis cruciatibus deuotissimè contemplandis defixam, largo lacrymarum imbre inundatam, spe, desiderioque sui videndi æquantem reperisset, quàm ineffabili cū exultatione, eam comitibus spectandam exhibuerit, non solum quoad externū corporis habitum, sed quoad intimum etiam mentis statum? Quo stupore illi attoniti eam suspexerint, quam tot extraordinarijs omnium charismatum prærogatiuis tam longè supra omnes puras creaturas euectam cernebant, quam tot figurarum inuolucris præfignatam, tot oraculis Prophetiis prænunciatam, spes suas omnes, quas olim in vita de ea habuerant, longè superare agnoscebant? quanto cordis iubilo, mentis solatio tripudiarint tantæ Virginis Matris progenitores, intuentes, promissiones sibi diuinitus de tanta filia factas tam abundè impletas? Prophetæ, coram contemplantes, quam obscure in spiritu præuiderant, Isaias virgam de radice Iesse; Ieremias mulierem circumdantem virum; Ezechiel portam Orientalem clausam?

Quas gratias pro tot illi collatis gratijs

tius egerint, quo gaudio Matri de tanto filio, & filio de tanta Matre congratulati sint? Congratulatio, amor, gratitudo, deuotio peculiaris erga B. Virginem.

II. Nec mora: confestim pijsimus Filius tenebras cubiculi splendore claritatis suæ repente dispulit, seque Matri (quæ instar Leænae, rugitu suo carulum suscitantis; clamore desideriorum suorum, ut è cælo illum deduxerat, sic nunc ab inferno reuocarat:) incomprehensibili gloriâ refulgentem spectandum, amplexandumque stitit, inter agmina beatorum, suâ etiam claritate mirè radiantium, inter quos, sicut Sol inter stellas, longè eminebat, confortans illius sensus, ut Maiestatem tantam ferre possent, simulque ineffabili luce eius intellectum illustrans, & diuina dulcedine affectû demulcens, ut seipsam vix caperet. Quàm ineffabili lætitiâ ad primum Filij conspectû gestiecit, quam mirâ diuinæ dulcedinis abundantia exuberant cor B. Matris. quod fuerat prius mare fellis & amaritudinis! Quantò magis illa, quàm olim Iacob audiens Filium Ioseph viuere & regnare in tota terra Ægypti, quasi è graui sopore euigilans dicere

Gen. 49.

Gen. 45.

V

po:

potuit: *Sufficit mihi, quia Iesus Filius meus vivit!* Quid senserint duo illa luminaria magna, Iesus & Maria, ex mutuo illo suavissimo conspectu? quanto clariùs & affectuosius non linguis, sed cordibus sibi inuicem locuti fuerint, quàm olim B. Ludouicus Rex Franciæ, & Fr. Aegidius sancti Francisci socius? quàm attonita hæserit mater in contemplanda Filij facie plena gratiarum? quàm venerabunda prostravit ad pedes eius, & exosculata fuerit cicatrices vulnerum instar solis radiantibus? quàm exultabunda erecta à Filio ruerit in illius amplexus, experiens in se iam tunc impleri illud: *Salutabor cum apparuerit gloria tua?* Et illud: *Secundum multitudinem dolorum in corde meo consolationes tua letificauerunt animam meam* Quoties diuina delibuta dulcedine pios Filij amplexus, sancta oscula iterarit, indeq; gaudium hauserit, quod in cor hominis non ascendit? O quàm suavis & benignus est Saluator erga omnes exemplo Matris sincerè se diligentes, impenseque in propriam & proximorum salutem incumbentes in hac vitâ, suauior erit & benignior erga eosdem in altera! **Congratulatio, Amor Iesu, & Mariæ.**
III. Au-

Psal. 16.

Psal. 91.

Salutabor cum apparuerit gloria tua? Et illud: *Secundum multitudinem dolorum in corde meo consolationes tua letificauerunt animam meam*

III. Auxit mirum in modum gaudium B. Matris conspectus tam gloriosi comitatus Filij, tot Sanctorum suorum progenitorum, Patriarcharū, aliorumque iustorum, in quibus cernebat primitias fructuum, quos tot labores Filij in horreum cœleste essent congregaturi: nec minus duxit gaudium illorum conspectus tantæ Virginis & Matris, in quam tot thesauros omnium gratiarum vbertim cōgestos obstupescabant. Quam mirificè Saluatori rursus de tanta Matre, cuius maiestate, pulchritudine, & excellentiâ contemplanda satiari nō poterant, sibi de tanta Filiâ super omnes benedictâ, quam velut Dominam mundi, Reginam cœli attoniti suspiciebant, cōgratulati fuerint? quanto affectuosius illam salutarint, quam olim Iudith princeps Ierusalem: *Tu gloria Ierusalem, tu Iud. 15. honorificantiæ populi nostri: per te ad nihilum redegit Dominus inimicos nostros?* quanta pietate cum Angelis accinuerint: *Regina cœli latare. Alleluia. Quia quem meruisti portare. Alleluia. Resurrexit sicut dixit. Alleluia* Quanta reuerentia in tali Matre talem filium glorificarint, & in tali Filio talem Matrem collaudarint: idque quanta cum Filij ex-

lij exultatione gaudentis Matrē suam
amantissimam sic honorari? quanta
cum submissione Matris omnem glo-
riam suam in Filium referentis, suum-
que solenne canticum: *Magnificat a-
nima mea Dominum*, medullitūs inge-
minantis; atque insuper pro maternā
pietate rogantis, vt & discipulos cum
Magdalena, alijsque consolari, & in fi-
de confirmare dignetur: cui benignē
annuit, ineffabili eam gaudiorum ma-
ri ianantem relinquens. Congratu-
latio, Humilitas, Gratitude.

IV. *De apparitione Angelorum Mulieribus
facta.* Marc. 16. Matth. 28.

Luc. 24.

I. **M**ARIA Magdalena, & reliquę
pię mulieres, amore impulsu-
que diuino accensę, summo manē cū
aromatibus ad monumentum venien-
tes, vt vngerent Iesum, cum anxietate
essent de lapide remouendo ab ostio
monumenti, & in cępto nihilomi-
nus; diuinę prouidentię confisę, per-
seuerarent, repererunt reuolutum per
Angelum lapidem. *O quā verē bonus
Israel Deus his, qui recto sunt corde!* quā
paterat omnes, quos ad eximiam per-
fectio-

Psal. 72.

fectionem sectandam, ad aliorum salutem promouendam, arctamq; secum familiaritatem ineundam excitat, si diuinæ gratiæ suæ strenuè cooperentur, ad progrediendum suauiter impellit, vacillantes confirmat, perseuerantes in bono proposito promouet, amotisque obstaculis diuinis solatijs fouet, atque ad sublimiorem sanctitatis gradum inuitat?

Quoties hanc paternam Dei prouidentiam in te excitando, promouendo, fouendoque in studio perfectionis experiris? quàm seridè ergò tantæ eius gratiæ cooperari teneris sincero, incenso, assiduo constantique studio proficiendi in via triplici perfectionis?

11. *Angelus, qui lapidem ab ostio monumenti remouerat, sedens super illum, exterruit custodes sepulchri, qui facti sunt velut mortui: At pias mulieres confortauit, inquit, Nolite timere, scio enim, quod Iesum, qui crucifixus est, quaeritis. Non est hic, surrexit enim sicut dixit. Venite, & videte locum, ubi positus erat Dominus.* Hac benignâ Angeli voce animata, ingressæ cryptam monumenti cum Dominum non reperissent, viderunt duos Angelos stantes ad caput & pedes sepulchri in veste fulgenti, qui eas

Matt. 28.

Luc. 24.

consternatas ad excitandam earum fidem, sic sunt affati: *Quid queritis uiuentem cum mortuis? Non est hic, sed surrexit. Recordamini, qualiter locutus est uobis cū adhuc in Galilaa esset, dicens: Quia oportet filium hominis tradi in manus peccatorum, & crucifigi, & die tertia resurgere.*

Quantoperè diuinæ bonitati constantia in quouis opere pietatis & studio perfectionis placet, quam uti duplici Angelicâ uisione & consolatione in his Mulieribus remunerauit, sic in omnibus pijs animabus semper abundantiore gratiâ, & nonnunquam diuinæ consolationis affluentia compensare solet? Constat seruator in spiritu proficiendi, Iesum crucifixum querendi, amandi, imitandi.

Matth. 28. II. Et exierunt citò de monumento cum timore & gaudio magno, currentes nunciare discipulis eius. Quam gratus fuerit Christo tam ardens earum zelus paulò post demonstrauit, non iam amplius per Angelos, sed per seipsum eas consolando, in fide confirmando, zelum illum magis inflammando, dum ijs se spectandum præbuit, pedes exosculandos obrulit, easq; ad discipulos misit, resurrectionem suam annuntiatas.

turas. Si porrò tam liberalis est Dominus in zelo animarum remunerando in hoc sæculo, quantò liberalior erit in futuro? quanta ergò alacritate hic sincerus zelus quàm plurimos ad Christum agnoscendum, amandum, imitandum trahendi esset desiderio, verbo, exemplo exercendus? Zelus gloriæ Dei & salutis animarum,

De apparitione Christi Maria Magdalena facta. Ioan. 20. V.

I. **M**AGDALENA, cæteris digressis, stabat ad monumentum foris plorans, cum ergò fletet, inclinavit se & prospexit in monumentum, & vidit duos Angelos in albis sedentes, dicentes: *Mulier, quid ploras?* dicit eis: *Quia tulerunt Dominum meum, & nescio, ubi posuerunt eam.* Quanto amoris actu Magdalena, è qua tamen Dominus septem demonia eiecerat, præ reliquis feruebat, quæ desiderio dilecti sui videndi omne humanum & Angelicum solatium resuebat, lacrymis potius, quàm labijs affectum suum exprimens, illudque secum rumigans: *Idcirco ego ploras, quia longe factus est à me consolator, conuertens ani-*

Thren. 5.

man meam. Quantum apud eundem
 sponsum animæ suæ pollebat, quæ la-
 crymis contritionis peccatorum remis-
 sionem; lacrymis compassionis Laza-
 ri fratris resuscitatione, lacrymis amo-
 ris Angelorum, consolationem, & pau-
 lo post ipsius Domini Angelorum vi-
 sionem impetrauit? Quam pretiosa
 coram Deo sincera pœnitentia, quæ
 commissa peccata serijs lacrymis ex-
 piat, & seruire charitatis compensat?
 Quam felix anima, quæ exemplo Ma-
 gdalene crebro inclinatur ad intuen-
 dam peccatorum suorum fœditatem,
 Christi patientis cruciatuum acerbita-
 tem, gemituum proximorum multi-
 plicitatem, diurnam dilecti sui ab-
 sentiam, diuiniq; solatij ob imperfe-
 ctiones suas, subtractionem, sicque
 multiplicat lacrymas compunctionis,
 compassionis, amoris! Zelus æmu-
 landi Magdalenam in his triplicibus
 lacrymis seu affectibus frequentandis.
 II. Apparens illi Christus in Hortu-
 lani specie, differt ei se clarè manife-
 stare ad accendendum eius desiderium,
 augendumq; meritum, per eximium
 amoris actum, quem elicit Christo
 quærenti: *Quid ploras? Quem quaris?*
 respondendo: *Domine, si tu sustulisti*
enim,

eum, dicitis mihi ubi posuisti eum. & ego eum tollam: offerendo se ex insigni amoris excessu ad tollendū corpus eius cum præfenti etiam vitæ periculo, vel ex Pontificis atrio, vel Præsidis prætorio. O quanta bonitas cœlestis sponsi, quanta charitas erga animas sibi dilectas, quarum tunc vel maximè intendit gratiæ & gloriæ incrementū, quando ijs subtrahit dulcis suæ præfentiæ experimentum! Quanto ergo amore tam desolationes, quàm consolationes de manu tã amabilis sponsi forent acceptandæ? Resignatio ad desolationes ferendas.

III. Hac amoris sagitta sauciatus Iesus, nomine proprio eam compellans oculos eius aperuit, intellectum illuminavit, affectum inflammat, ut vitium videret, quem mortuum quærebat; ut Deum agnosceret, & amaret, quem hominem reputabat & desiebat; atque ita lacrymas doloris eius in lacrymas gaudij convertit. Quàm subito liquefacta est anima Magdalenæ, *Cant. 5.* quamprimum Verbum æternum, dilectus eius, locutus est vnum verbum? O quam verè *vinus & efficax est sermo Dei, penetrabilior omni gladio ancipiti? Heb. 4.* Respondens ergo, quæ prius vino

amoris erat ebria, nunc sibi reddita: *Rabboni*, id est, magister mi, moxque ad pedes eius exosculandos accurrit; ubi primum se inuenisse gratiam, celestemque hausisse doctrinam meminit: at repulsa est à Christo prohibente: *Noli me tangere, nondum enim ascendi ad Patrem meum*: ob imperfectam eius fidem, quasi illi diceret: *Ideo noli me tangere*, quia in corde tuo necdum ascendi ad Patrem meum, cum necdum satis credas me iam esse glorificatum, atque mox ad Patrem ascensurum: demum eam velut Apostolam suis discipulis renuntiare iussit: *Ascendo ad Patrem meum*, per naturam & æternam generationem; & *Patrem vestrum*, per gratiam & adoptionem, *Deum meum*, per essentiæ unitatem, & *Deum vestrum*, per charitatis unionem. Quàm magna multitudo dulcedinis Domini erga suos electos, quos tam iuuiter visitat, mirabiliter illuminat, ardentè inflamat, efficaciter impellit ad continuum profectum in sanctitate, gratiâ, gloriâ in se alijsque promouendum! Quoties similem benignitatem eius te erigentis, consolantis, illuminantis, accendentis, ad progrediendum in triplici via perfectionis impellentis, atque

que ad alios tecum ad se attrahendos
 exstimulantis experiris: utinam simili
 fervore, quo Magdalena, sic te aman-
 tem redames, eius sanctissimæ volun-
 tati in omnibus, quæ inspirat, parere
 fatagas! Gratitude, amor cum debi-
 ta reuerentia, zelus gloriæ Dei & sa-
 lutis animarum.

De apparitione Petro facta.

VI.

I. **M**aria Magdalena & aliæ Mulie-
 res Apostolis lugentibus &
 fletibus nuntiauerunt, quæ audie-
 rant & viderant: *Et visa sunt ante illos* *Marc. 16.*
velut deliramentum verba ista, & non
crediderunt illis, cum toties Christus ijs,
 & quidem paulò ante passionem my-
 sterium resurrectionis suæ inculcasset?
 O quanta humana fragilitas in rebus
 humanum captum excedentibus ca-
 piendis, & credendis, vti & in ocul-
 tis iudicijs, consilijsque infinitæ Dei
 sapientiæ probandis & acceptandis?
 Quam specialis gratia reputanda, pos-
 se facile in omnib. fidei articulis, etiam
 abstrusissimis, captiuare intellectū in
 obsequium fidei, atq; in omnib. iudi-
 cijs, decretis, operibus & permissioni-
 bus diuinis toto intellectu & affectu

sentire, & dicere cum regio Propheta:
Psal. 144. *Iustus est Dominus in omnibus vijs suis, &*
sanctus in omnibus operibus suis! Humi-
 liatio sui, exercitatio fidei, submissa &
 reuerens admiratio occultorum iudi-
 ciorum Dei hic subiicienda.

Ioan. 20. II. Petrus & Ioannes cæteris minus
 increduli, & charitate feruentiores,
 seposito metu Iudæorum & custodū,
 currunt ad monumentum, relatorum
 fidem prudenter exploraturi; ingre-
 diuntur, inspiciunt linteamina, quibus
 fuerat inuolutum corpus, & sudariū;
 mirantur, in fide confirmantur, sen-
 timque disponuntur ad fruendum cō-
 spectu dulcissimi Magistri: quos inter-
 rim affectus admirationis, compon-
 ctionis, spei, amoris, gaudij elieuerint.
 Petrus prius ingressus typū fidei præ-
 fert, & vitæ actiue; Ioannes Petrum
 subsequutus, charitatis, & vitæ contem-
 platiue: eò quòd cognitio fidei ducat nos
 ad amorem Dei, & labor vitæ actiue dis-
 ponat ad quietem contemplatiue. O felix
 anima, quæ diuinis inspirationibus
 excitata, confestim surgit, currit, vo-
 lat ad quærendum, amandum & glori-
 ficandum dilectum suum per arduos
 actus fidei & charitatis, per assiduum
 conatum proficiendi in exercitijs vitæ
 acti-

actiuæ & contemplatiuæ, maximè in
 continua passionum mortificatione ;
 virtutum sibi magis necessariarum ex-
 ercitatione, & voluntatis suæ cum di-
 uina conformatione. Zelus in triplici
 perfectionis viâ proficiendi, atque ad
 intimam cum Deo vnionem pertin-
 gendi.

III. Cùm redirent hi duo discipuli so-
 cijijs visa relaturi, videtur Petrus soli-
 tarius ambulasse, *secum mirans quod fa-
 ctum fuerat*, cui talia cogitanti, & tri-
 nam negationem, vt incredibile est, mo-
 re suo amarè deflenti, apparuit pius
 Dominus, vt colligitur ex D. Luca,
 qui refert Apostolos dixisse redeunti-
 bus discipulis ex Emaus: *Quod surrexit Luc. 24.*
Dominus verè, & apparuit Simoni. Quo
 pudore, quo dolore, qua fiducia Pe-
 trus ad pedes amabilissimi magistri sui
 prociderit, non tam verbis, quàm la-
 crymis delicti sui veniam deprecans,
 sicque cum filio prodigo intimè hu-
 milians. Quàm benignè illum miseri-
 cordissimus Dominus eleuarit, secu-
 rum esse iusserit, sicque vel similibus
 verbis consolatus sit: *Pax tecum. Noli
 timere, ego sum: dimissa sunt tibi peccata
 tua, nunc conuersus confirma fratres tuos.*
 Quomodo fuerit Petrus tanta Domi-

ni benignitate obstupefactus, quā mirificè in fide & spe confirmatus? quanto amore & zelo gloriæ eius inflam-
matus? quas exultabūdas gratias ege-
rit? quam heroica hanc tantam Do-
mini liberalitatem compensandi desi-
deria obtulerit? Et mox, disparente
Domino, quanto gaudio ad socios
consolandos properarit? quanto zelo
eosdem in fide confirmarit?

Rom. 5.

O qualis abyssus infinitæ miseri-
cordiæ & bonitatis Dei erga peccato-
res serio respicientes, quos non ra-
rò maioribus prosequitur fauoribus,
quàm innocentes, vt vbi superabun-
dauit delictum, superabundet & gra-
tia! vt patet in Magdalena & Petro,
vti & in filio prodigo. Si porro tanta
est eius benignitas erga peccatores
feruenter respicientes, qualis erit er-
ga innocentes feruenter semper in viâ
perfectionis progredientes? Et si tan-
ta illa est erga filios peregrinantes in
terris, quanta erit erga conregnantes
in cœlis? Gratitude, spes,
amor, feruor profi-
ciendi.

(. .)

De

De apparitione facta duobus disci- VII.
pulis euntibus in Emaus.

Luc. 24.

I. DVobus discipulis Hierosolymā
in Emaus proficiscentibus me-
rore confectis, tanquam ouibus er-
rantibus adiungit se in habitu peregri-
ni Pastor bonus, tum misericordia sua
infinita permotus, tum pio eorum de
sua passione colloquio inuitatus, ad
mœrentes eos consolandos, ignoran-
tes instruendos, vacillantes confirmā-
dos, aberrantes reducendos. Quod
vt suauius, & efficacius præster, quæ-
rendo ijs occasionem præbet manife-
standi causas sui mœroris, & vulnera
mentis.

Quam grata Christo pia de se, sua
passione, rebusque alijs diuinis colla-
tio, cui ipse interesse dignatur, pro-
ut promittit: *Vbi duo vel tres congregati* Matt. 18.
fuert in nomine meo, ibi sum in medio
eorum?

Quoties & te afflictum, tentatum,
desolatum pius Iesus vel per internas
illustrationes, vel per externas Super-
iorum aut virorum spiritualium al-
locutiones crexit, instruxit, confir-
mar-

mar-

mauit! quanta illa gratia! quantus amor? Gratitude, amor Christi, & piorum colloquiorum.

II. Redarguit eos acriter, simulq; curare cœpit vulnera incredulitatis ab ipsis detecta dicendo: *O stulti & tardi corde ad credendum!* simulq; scripturas interpretando, clareque ijs demonstrando ex lege Moyſis, & Prophetis, Christum oportuisse pati, *& sic intrare in gloriam suam.* Quanto zelo, quam suaviter & efficaciter hæc præstiterit tantus Zelator gloriæ Patris, eorumq; salutis, & mentem illuminando, & voluntatem accendendo, vt non solum crederent, sed & amarent, quod de Christo audierant? Quanta illi patientia eius increpationem exceperint, quanta reuerentia suspensæ ex ore eius hæserint, quales fidei radios, compunctionis stimulos, amoris flammæ intus senserint?

Quoties & tibi conceditur hunc audire Magistrū nunc per se intus, nunc per suos Vicarios increpantem, instructentem, ad sublimiora exstimulantem? Utinam simili patientia, reuerentia, amore, zelo proficiendi! Gratitude, zelus imitandi.

III. Cum instat viatoris, qualis ab illis

lis habebatur, fingeret se longius iturum, sed rogaretur & cogeretur, ut maneret, dignatus est cum illis intrare, tandemq; in fractione panis se manifestare: idque 1. Ut daret illis occasionem illa liberali hospitalitate, & aviditate diuina mysteria audiendi, plus merendi, seque disponendi ad clariorem sui cognitionem, & perfectiorem amorem. 2. Ut ostenderet, gratum sibi esse, se non solum à nobis rogari, sed etiam instanti oratione cogi cum Patriarcha Iacob: *Non dimittam Gen. 22. te, nisi benedixeris mihi.* 3. Ut pium frequentemq; usum sacrosanctæ Eucharistiæ (quam tunc creditur ijs porrexisset) nobis commendaret, quâ multò eminentius illuminantur oculi mentis, quàm olim melle à Ionatha gustato 1. *Reg. 14.* oculi corporis.

Quos amoris affectus, quæ maioris eorum, omniumque, quos in his duobus instruere & accendere destinabat, perfectionis desideria pius Dominus interim elicuerit? quas illi sibi intus subdi faces senserint? quanto gaudio perfusi fuerint? quanto zelo, eo euanescente, ad socios eiusdem gaudij participes reddēdos properarint? Gratitude, amor, deuotio erga V. Sacram. zelus animarum.

De